

СИНЕОКАТА

Ехъ, ти орисъ, менъ орисана,
майко моя, жалбо моя люта,
какъ да кажа, какъ да бжда чута?
Тъй било отъ Бога писано. —
Нѣмамъ ли сукна отрѣзани,
и не съмъ ли млада, бѣлолика.
Нѣмамъ ли снага на трепетлика,
тънки ризи, тежко вѣзани.
Не мета ли ширни дворове
рано сутринь, съ китка на коситѣ. —
Пѣсни ли не пѣя кръшно-вити
по седѣнки и по сборове?
Що ми сж очи черничеви,
тъмно-свилени коси и вежди —
той ги, майко, даже не поглежда.
Днеска го видѣхъ край чичови —
караше на паша стоката,
бѣше му лицето воскъ-бледно,
ни ми проговори, ни погледна.
И разбрахъ тогава азъ, горкана:
Той обича синеоката,
дето снощи другиму пристана.